

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobců **M. M.** a **M. M.**, Velehrad, oba zastoupeni Mgr. Jitkou Zderčíkovou, advokátkou, se sídlem Nuselská 98, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2013, č. j. KUZL 71533/2013, sp. zn. KUSP 60131/2013 ÚP-Ha,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 11. 11. 2013, č. j. KUZL 71533/2013, sp. zn. KUSP 60131/2013 ÚP-Ha **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 28.240 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jitky Zderčíkové, advokátky, se sídlem Nuselská 98, Praha 4.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobci (dále také označováni v jednotlivém čísle jako „žalobce“) se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 13. 1. 2014, domáhali vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 11. 11. 2013, č. j. KUZL 71533/2013, sp. zn. KUSP 60131/2013 ÚP-Ha (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (proti) a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherský Ostroh, odboru výstavby a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“) ze dne 24. 7. 2013, č. j. SÚ-MIK-18-NAŘ-516/2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o odstranění stavby“) a žalobci se dále domáhali náhrady nákladů řízení.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad za použití ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), nařídil žalobci odstranění stavby „maringotka na kolech zelené barvy o rozměrech cca 4,0 x 2,0 m, včetně přístupového schodiště“ (dále jen „stavba“) umístěné na pozemku parc. č. 3729/12 v k. ú. Chylice, provedené bez rozhodnutí stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. Současně stavební úřad uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení a podle ustanovení § 130 odst. 1 stavebního zákona uložil žalobci předložit stavebnímu úřadu před zahájením odstranění stavby návrh technologického postupu prací při odstranění stavby. Žalovaný napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť předně žalobce nebyl poučen o možnosti podat tuto žalobu, došlo tak k porušení jeho práva na spravedlivý proces.

[4] Žalobce dále konstatuje, že je vůči němu vedena pokoutná kampaň a to v tom, že jiní vlastníci chat a jiných objektů, které jsou umístěny na pozemcích, které jsou ve stejném režimu jako pozemek žalobce (ochranné pásmo vodního zdroje 2. stupně), nejsou žádným způsobem omezováni a žalobce je tak diskriminován, protože k němu stavebnímu úřad zvolil jiný přístup.

[5] Žalobce dále uvádí, že maringotky nejsou na předmětném pozemku umístěny permanentně, ale s ohledem na nutnost pozemek udržovat, tj. v letních měsících, kdy je prováděna údržba okolních ploch. Maringotka je dle žalobce užívána i na údržbu jiných pozemků a je několikrát do roka přesouvána. Dle žalobce splňuje maringotka režim tzv. převozních značek. Žalobce se dovolává zásady legitimního očekávání, zásady rovného přístupu k dotčeným osobám a zásady předvídatelnosti.

[6] Rozhodnutí správního orgánu je nezákonné i z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť dle žalobce tvrzení uvedené v rozhodnutí o tom, že v jiných obdobných případech mělo být rozhodnuto obdobně, není doloženo konkrétními případy.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce a další vyjádření účastníků k věci

[7] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 7. 4. 2014, odkázal na napadené a prvostupňové rozhodnutí a nad jejich rámec uvedl, že splnil své veškeré zákonné poučovací povinnosti ve smyslu správního řádu, a že nemá poučovací povinnost stran možnosti podání žaloby. Také se nezakládá na pravdě, že by správní orgány povolily stavbu jiných chat v předmětné lokalitě, a rozhodně se nezakládá na pravdě, že by správní orgány postupovaly v obdobných případech rozdílně, což žalovaný dokládá jinými řízeními o odstranění obdobných staveb v území. Také tvrzení žalobce, že maringotky nejsou na předmětném pozemku umístěny permanentně, neodpovídá skutečnosti, což dokládá konkrétními skutkovými okolnostmi a podklady založenými ve správním spise. Předmětnou maringotku pak z důvodu jejího technického řešení nelze rozhodně považovat za „převozní značku“ ve smyslu ustanovení § 15 vyhlášky č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel. Žalovaný ve svém vyjádření neuvedl procesní návrh v dané věci.

[8] Žalobce, ve své replice, doručené soudu dne 15. 5. 2014, uvedl, že stavební úřad nepostupoval při kontrolní prohlídce dne 20. 11. 2012 v souladu se zákonem, neboť vstoupil na pozemek žalobce bez jeho vědomí, nebyly přítom splněny podmínky dle ustanovení § 172 odst. 2 až odst. 6 stavebního zákona, neboť tento důkaz (zápis z kontrolní prohlídky) nebyl opatřen v souladu se zákonem. Žalobce tedy namítá, že není možné rozhodnout ve věci na základě důkazu, který byl opatřen v rozporu se zákonem, když jiný důkaz správní orgán nepředložil. Dále žalobce odmítá, že by maringotka stála na daném místě dlouhodobě. S uvedenou je průběžně manipulováno a nestojí trvale na stejném místě. Dále se žalobce dovolává ustanovení § 79 odst. 3 písm. j) stavebního zákona, kdy trvá na tom, že na uvedeném místě nestála „stavba“ nikdy déle než 30 dnů. Dále žalobce k zásadě legitimního očekávání navrhuje, aby k důkazu byla vyžádána od stavebního úřadu Uherský Ostroh kompletní dokumentace k dělení pozemku č.p. 2749 v k. ú. Chylice, když se z této dokumentace podává, že dělení bylo povoleno pouze s tím, že pozemky budou propojeny společnou cestou, která bude sloužit také pro svoz komunálního odpadu. K prokázání tvrzení o tom, že není přístupováno správním orgánem ke všem stejným způsobem, trvá žalobce na připojení správních spisů vyjmenovaných v replice. Žalobce se dovolává zásady legitimního očekávání a zásady rovného přístupu k dotčeným osobám a zásady předvídatelnosti a navrhuje dodat přehled pochybení a správních řízení, včetně jejich výsledků se společností DOBET, a.s., ze kterého bude patrné, jakým způsobem tento subjekt při těžbě postupuje. Žalobce považuje za předběžnou otázku legálnost „Ochranného pásma II. stupně pro vodní zdroj Ostrožská Nová Ves, lokalita 2“, když tato byla vyhlášena dodatečně a vztahuje se na lokalitu, ve které probíhá intenzivní těžba a konečně žalobce namítá, že pokud se týká předmětného pozemku, tak tento je veden v územním plánu obce jako vodní plocha, i z toho důvodu je celý postup žalovaného nekonstruktivní.

[9] Žalobce, ve svém dalším vyjádření, doručeném soudu dne 25. 1. 2016, v převážené části zopakoval svou argumentaci z podané žaloby a repliky a dodal s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, že není možné

v daném řízení uplatnit koncentraci řízení tak, jak tak učinily správní orgány. Pokud jde o stanoviska dotčených orgánů, považuje tato žalobce za nedostatečná. Žalobce dodává, že Veřejnou vyhláškou ze dne 16. 6. 2006 vydanou Městským úřadem v Uherském Hradišti byla vymezena podmínka související s řízením (předložení studie využití vodních ploch v dobývacím prostoru), a žádá, aby byl tento koncepční dokument dodán do spisu. Stanovisko Obvodního báňského úřadu je také nepřezkoumatelné a předmětná stanoviska jsou ve vzájemném rozporu. Žalobce dále dodává, že v maríngotce jsou umístěny úly a postupem žalovaného dochází k zásahu do vlastnických práv žalobce. Konečně pak žalobce dodává, že opět došlo k porušení zásady předvídatelnosti rozhodování, neboť je žalobci známo, že v předmětném území došlo v roce 2015 ke kolaudaci dvou objektů a proto žádá stavební úřad o doložení této informace do spisu. Žalobce setrvává na svém procesním návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí.

[10] Žalovaný, ve svém přípisu, doručeném soudu dne 26. 1. 2016, odkázal na obsah napadeného a prvostupňového rozhodnutí, s tím, že zdůrazňuje, že žalobce nutnost provedení důkazu ohledáním na místě ani nenavrhl. Do soudního spisu pak dodal ortofotomapsu z roku 2012, dokreslující trvalost předmětné nepovolené stavby a její umístění na konkrétním pozemku ve vlastnictví žalobce, tedy fakt, že tento výrobek plní funkci stavby byl na pozemku umístěn trvale s úmyslem jej trvale užívat k rekreaci. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[11] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[12] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[13] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. bez nařízení jednání napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[14] Nejprve se soud vyjádří k žalobní námitce uvedené v bodě [3] tohoto rozsudku. Ustanovení § 68 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) stanoví, že v poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává. Vzhledem k tomu, že proti napadenému rozhodnutí nebylo možné podat odvolání (jednalo se o rozhodnutí o odvolání – srov. ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu, které stanoví, že proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se nelze dále odvolat) a možnost podat žalobu vyplývá přímo ze zákona (srov. ustanovení § 65 s.ř.s.), neměl žalovaný žádnou zákonnou povinnost poučit žalobce o možnosti podat správní žalobu a jím dané poučení

v napadeném rozhodnutí tak bylo zcela zákonné. Žalobní námitka je tak **nedůvodná**. Nadto soud dodává, že o její zjevné účelovosti svědčí ten fakt, že žalobce, zastoupen právním profesionálem, žalobu podal v zákonné lhůtě a s potřebnými náležitostmi.

[15] Žalobní námitky vztahující se k postupu stavebního úřadu při místním šetření soud důvodnými neshledal, na druhé straně se však nemohl zcela ztotožnit ani s postupem (a tvrzením) žalovaného v tom, že stavební úřad byl oprávněn k provedení místního šetření, aniž by žalobce k němu přizval nebo ho o něm uvědomil.

[16] Podle ustanovení § 172 odst. 1 stavebního zákona „*pověřený zaměstnanec stavebního úřadu, (...) pokud plní úkoly podle tohoto zákona, je oprávněn vstupovat na cizí pozemky, stavby a do staveb s vědomím jejich vlastníků při a) zjišťování stavu stavby a pozemku; b) opatřování důkazů a dalších podkladů pro vydání správního rozhodnutí nebo opatření.*“

[17] Podle ustanovení § 172 odst. 4 stavebního zákona „*oprávnění ke vstupu se prokazuje zvláštním průkazem, ve kterém je uvedeno jméno, příjmení, zaměstnavatel a funkce oprávněné úřední osoby, rozsah oprávnění a vymezení platnosti průkazu. Průkaz musí být opatřen úředním razítkem a podepsán s uvedením jména, příjmení a funkce osoby, která pověření vydala.*“

[18] Stavební zákon tedy upravuje podmínky pro vstup pracovníků stavebního úřadu nejen při vstupu na stavby a do staveb, ale rovněž při vstupu na cizí pozemky. Ze stavebního zákona přitom jednoznačně vyplývá, že je tak možno činit jen s vědomím vlastníka takového pozemku. Je přitom možno také odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 15. 9. 2005, sp. zn. 5 As 38/2004 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 745/2006 Sb.), který sice řešil problematiku vstupu na pozemek dle zákona o ochraně přírody a krajiny, jehož některé závěry však lze analogicky použít i na projednávaný případ, neboť právní úprava stavebního zákona a zákona o ochraně přírody a krajiny je v této skutečnosti obdobná. Ve shora citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „*Ustanovení § 62 zákona o ochraně přírody a krajiny upravuje oprávnění pracovníka správního orgánu vstupovat na cizí pozemek. O takovém vstupu přitom musí být vlastník pozemku vyrozuměn: jak plyne přímo z citovaného ustanovení, vstup pracovníka správního orgánu na pozemek je vázán na povinnost prokázat se služebním průkazem. Ohledání dle § 38 správního řádu [tj. zákona č. 71/1967 Sb., nyní nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., pozn. krajského soudu] umožňuje správnímu orgánu, aby si mohl na základě vlastního pozorování a přímého srovnání zjištěných skutečností s výsledky dosavadního šetření učinit potřebné závěry pro své rozhodnutí. O ohledání jako o každém jiném důkazu musí být sepsán protokol (§ 22 zákona č. 71/1967 Sb.), v němž musí být provedený předmět ohledání popsán, popř. pořízen jeho náčrt nebo fotodokumentace. Účastníci řízení pak musí být k ohledání přizváni a mají právo klást otázky přítomným svědkům, popř. znalcům.*“

[19] Soud tedy uzavírá, že stavební úřad byl povinen vlastníka pozemku o zamýšleném vstupu na pozemek, na nichž byly umístěny předmětné objekty, vyrozumět. Povinnosti vyrozumět vlastníka pozemku o zamýšleném vstupu na vlastníkův pozemek nezbavuje stavební úřad ani okolnost, že místní šetření bylo v daném případě prováděno ještě před zahájením řízení.

[20] Ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu stanoví: „*Odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*“

[21] Podle právního názoru soudu je třeba konstatovat, že uvedená vada správního řízení (ke které bezpochyby došlo) neměla vliv na soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Žalobce totiž ani v odvolání ani v žalobě neuvádí, jakým způsobem mohl popsany (nesprávný) postup stavebního úřadu ovlivnit výsledek řízení, neboť skutečnosti zjištěné stavebním úřadem při tomto šetření žalobce nijak nezpochybnil, naopak z nich při podání odvolání, i při samotné žalobě, přímo vychází.

[22] Žalobce v žalobě nijak nekonkretizuje, jak bylo tímto postupem zasaženo do jeho práv, jaké další skutečnosti by případně měl stavební úřad na místě zjistit nebo v čem jím učiněná zjištění neodpovídají skutečnosti. Nerozporuje ani fakticitu zjištění stavebního úřadu přímo na místě, tedy, že se dne 20. 11. 2012 objekt na místě samém nacházel, a jeho stav byl takový, jak uvádí ve svých rozhodnutích správní orgány. S ohledem na vše výše uvedené shledal tuto žalobní námitku soud **nedůvodnou**.

[23] Žalobce pochybení správních orgánů obou stupňů spatřuje především v posouzení maringotky jako stavby. Předmětem sporu je tedy otázka právní, a to, zda maringotka umístěná na pozemku specifikovaném shora, může být, a za jakých okolností, posuzována jako stavba.

[24] Stavební zákon č. 183/2006 Sb. zavedl do právního řádu zcela nový pojem „výrobek plnicí funkci stavby“, aniž by však tento pojem definoval nebo jej nějak blíže vymezoval. Jde o novou kategorii stavebního zákona odlišnou od staveb, terénních úprav a zařízení. Výrobky plnicí funkci stavby, na rozdíl od stavby ve smyslu § 2 odst. 3 zákona, nejsou výsledkem stavební činnosti, tj. přesněji řečeno nevznikly s použitím stavební nebo montážní technologie, ale jiné průmyslové, např. strojírenské technologie. Výrobek plnicí funkci stavby je zařízením vyrobeným továrním způsobem. Pojmu „výrobek plnicí funkci stavby“ je nutno rozumět tak, že se jedná o výrobek, který plní takovou funkci, jakou obvykle plní stavby (tj. stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona).

[25] Podle ustanovení § 2 odst. 3, věty první, stavebního zákona, se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnicí funkci stavby.

[26] Ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stanoví, že stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

[27] Mezi stranami není skutkového sporu, že předmětný objekt nezískal předmětná povolení v režimu stavebního zákona, ale sporná je vůbec již ta elementární otázka, jestli jej získat vůbec musel; tedy, jestli se jednalo o stavbu, resp. výrobek plnící funkci stavby, jehož odstranění je možno vůbec nařídit. Žalovaný v daném případě dovozoval, že se jedná o výrobky plnící funkci rekreace, tj. že se jedná o výrobky sloužící ke stejnému účelu, k jakému by jinak byly na předmětném pozemku zbudovány stavby umístované a povolované pro účel sezónního ubytování (rekreaci). Žalobce tuto konstrukci zásadně odmítá.

[28] Podle názoru soudu je nejpodstatnějším charakteristickým znakem výrobku plnícího funkci stavby dle stavebního zákona to, jaký účel plní a dále sekundárně to, že se jedná o výrobek umístěný na určitém konkrétním místě trvale nebo dlouhodobě. To vychází z toho, že i stavba je věcí umístované na pozemku trvale nebo alespoň dlouhodobě. Z toho vychází i stavební zákon např. v ustanovení § 79 odst. 2 při vymezení staveb nevyžadujících rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas [např. v písm. m) citovaného ustanovení: „cirkusové stany a scénické stavby pro film, televizi nebo divadlo“].

[29] Je tak nutno odmítnout ten názor, podle něhož výrobkem plnícím funkci stavby nemůže být nemotorové vozidlo, resp. může jím být pouze v případě, přestane-li být přepravitelné po pozemních komunikacích. Stavební zákon hovoří zcela obecně o „výrobcích“ a nevyklučuje tedy z této definice předem žádné typy výrobků, tj. ani silniční vozidla, ať už motorová nebo nemotorová. Bude-li silniční vozidlo umístěno na pozemku trvale a bude trvale plnit určitou funkci vyhrazenou zpravidla jen stavbám (tj. např. bude sloužit k bydlení) bude umístění takového výrobku na pozemek podléhat povolovacím režimům dle stavebního zákona (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, čj. 10 Ca 280/2008-78; publikován ve Sbírce NSS pod č. 2394/2011 Sb.)

[30] Skutečnost, zda je předmětný výrobek umístěn na pozemku trvale či dlouhodobě anebo nikoliv, bude nutno zkoumat v každém případě individuálně podle konkrétních okolností, pokud osoba, která výrobek na pozemek umístila, svůj záměr výslovně stavebnímu úřadu nevyjví. Záměru ponechat výrobek na pozemku dlouhodobě nebo trvale bude tak např. nasvědčovat umístění předmětného výrobku na podezdívku (po jeho sejmutí z podvozku), ale může se jednat i o vybudování přípojek sítí technického vybavení. Dalšími vodítky pak mohou být terénní úpravy provedené v souvislosti s umístěním předmětného výrobku, vybudování stálých přístupových cest k tomuto výrobku či vybudování dalších podpůrných zařízení k zajištění účelu předmětného výrobku (jako je např. pergola, sklad nářadí či suchá nastálo postavená toaleta – lidově označována jako „kadibudka“).

[31] Jak dle soudu trefně dokládá komentářová literatura (Machačková, J. a kol.: *Stavební zákon. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 899 s. S 18.) se kterou se soud zcela ztotožňuje, tak jedním z mnoha možných příkladů takových výrobků jsou „zahradní domky“, které si stavebníci jako zkompletovaný celek zhotovený u výrobce, zakoupí, aby jej jako takový umístili na konkrétním pozemku a následně užívali jako „klasickou“ stavbu vzniklou stavební činností. Obdobným příkladem jsou tzv. mobilní domy. V okamžiku, kdy tento výrobek **ztratí svoji mobilitu**, tj. pokud by bylo záměrem jeho majitele osadit jej na pozemek s tím, že má začít plnit jako svůj základní účel funkci stavby (např. pro bydlení či rekreaci), pak takový výrobek plně podléhá povolovacím režimům dle stavebního zákona. Jiný komentář (Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M.: *Stavební zákon - online*

komentář. 3. aktualizace. Praha : C. H. Beck, 3/2014. K §2.) pak také trefně dodává, že jde zejména o tzv. mobilheimy, kdy se používají objekty, které jsou na místo dovezeny a slouží k bydlení, aniž by před tím muselo nutně dojít k montáži nebo jiné stavební činnosti. Důvodem přiblížení výrobků plnicích funkci stavby ke klasickým stavbám je shodný následek, potažmo účel jejich užívání. Z toho důvodu není na místě je posuzovat odlišným způsobem.

[32] Jak vyplývá z listin založených ve spisové dokumentaci, tak také z fotografií obsažených ve správním spise, jejichž autenticitu žalobce nikterak nerozporoval, tak má soud za to, že se v daném případě, toliko na základě informací, obsažených ve správním spise, nedá *prima facie* určit, že by se jednalo o výrobek plnicí funkci stavby. Jedná se o maringotku na dvou kolech, zelené barvy (plášť plechový, střecha plechová) doplněnou o schodky se zábradlím. Soud musí na základě předložených skutečností shledat, že tento objekt je mobilní (či jednoduše po odstranění dřevěných schůdků být mobilní může), lze ho přemísťovat po pozemních komunikacích, a při pokusu o jeho přemístění by nedošlo k jeho destrukci či jeho jinému poškození.

[33] Dle názoru zdejšího soudu navíc není ani zcela zřejmé (z předložené spisové dokumentace), že objekt slouží k užívání osobami, a to k rekreaci či občasnému odpočinku. Soud tedy nemůže učinit jasný závěr, že se v daném případě jedná o „výrobek plnicí funkci stavby“, jehož odstranění mohlo být ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno. Zdejší soud také konstatuje, že k právnímu posouzení objektu jako výrobku, který plní funkci stavby, nemohly správním orgánům postačovat informace shromážděné ve správním spise, jelikož objekt tak, jak je umístěn na předmětném pozemku, neztratil svoji možnou mobilitu. Jinými slovy řečeno: v případě, že by žalobce jednoduše odstranil přilehlé dřevěné schůdky, mohl by s maringotkou prakticky ihned z daného pozemku odjet. Vzhledem k tomuto závěru o mobilnosti předmětného objektu pak soud nepokládá za nutné se vyjadřovat k namítanému režimu převozních značek, protože tímto konstatováním o mobilitě objektu ztrácí argumentace žalobce o režimu převozních značek na významu, protože soud dal za pravdu žalobci v otázce samotné mobility předmětného objektu.

[34] Nicméně zdejší soud s ohledem na výše uvedený právní názor, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, že bude-li silniční vozidlo umístěno na pozemku trvale a bude trvale plnit určitou funkci vyhrazenou zpravidla jen stavbám (tj. např. bude sloužit k bydlení) bude umístění takového výrobku na pozemek podléhat povolovacím režimům dle stavebního zákona (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, čj. 10 Ca 280/2008-78; publikován ve Sbírce NSS pod č. 2394/2011 Sb.) musel zvážit, jestli žalovaný prokázal trvalost umístění předmětné maringotky na pozemku a splnění podmínky o plnění funkce stavby sloužící k rekreaci. Na základě předložené spisové dokumentace však zdejší soud musí učinit závěr, že nikoliv. Správní orgány v průběhu správního řízení neprokázaly (např. opakovanými místními šetřeními, výslechy svědků či dalšími vhodnými důkazními prostředky), že se maringotka nachází na pozemku trvale, a že slouží k trvalé rekreaci osob. Za tímto účelem není ve správním spise založen ani jediný důkaz. Správní orgány tedy neměly dostatečně zjištěn skutkový stav pro závěr, že předmětný objekt splňuje výše vymezenou definici výrobku plnicího funkci stavby. Správní orgány tak nikterak neprokázaly trvalé či dlouhodobé umístění objektu na pozemku a ani to, že je to objekt sloužící k rekreaci. Tento objekt navíc je, jak je výše soudem dovozeno stále mobilní, pročez

tuto klíčovou žalobní námitku, která jako jediná šla do podstaty věci, soud tedy na základě všeho výše uvedeného vyhodnotil jako **důvodnou**. V následném správním řízení se správní orgány zaměří na prokázání trvalosti umístění objektu na předmětném pozemku a také prokáží, že se jedná o objekt sloužící k rekreaci, přičemž k prokázání těchto skutečností zvolí vhodné důkazní prostředky (např. místní šetření či výslechy svědků). Při provádění dokazování pak budou šetřit veškerá procesní práva žalobce.

[35] K námitce žalobce, že správní orgány nepostupují ve všech obdobných věcech stejným postupem, a že je žalobce jejich jednáním diskriminován, zdejší soud konstatuje, že předmětem tohoto soudního řízení je přezkum zákonnosti napadeného (a prvostupňového) rozhodnutí, nikoliv přezkum postupu správních orgánů v jiných případech, proto soud ani nevidí důvod k připojení správních spisů z jiných správních řízení s jinými účastníky těchto řízení, jak navrhoval ve své replice žalobce. Krom závěrů uvedených výše, zdejší soud nadto shledává, že z obsahu správního spisu, ani z vydaných rozhodnutí v této přezkoumávané věci, nelze v žádném případě dovodit jakékoliv zaujaté či podjaté chování správních úřadů a zapojených úředních osob vůči žalobci. Vydaná rozhodnutí jsou zcela standardními rozhodnutími v obdobných věcech, a krom procesního pochybení, které soud vytkl správním orgánům v bodě [19] tohoto rozsudku, byla přezkoumávaná rozhodnutí vydaná po procesní stránce v souladu se zákony a byla taktéž zachována veškerá procesní práva žalobce. K tomuto pak soud dodává, že z vyjádření žalovaného vyplývá, že není pravdou, že by v lokalitě „štěrkových jezer“ nařídil odstranění stavby pouze žalobci (jako další řízení žalovaný uvedl nařízení odstranění staveb na pozemcích č. 808/9; č. 808/8; č. 3169; č. 3729/3; č. 3729/8; č. 3729/15 nebo č. 3729/12 v k. ú. Chylice). Soudu je navíc z jeho činnosti známo, že některé z těchto řízení byly také předmětem jeho soudního přezkumu (krom tohoto soudního řízení jsou to pak řízení vedená u zdejšího soudu ve věci pod sp. zn. 29A 99/2010 nebo pod sp. zn. 31A 3/2014). Zdejší soud tedy k této žalobní námitce uzavírá, že v daném řízení nebyla porušena ani zásada legitimního očekávání, zásada rovného přístupu k dotčeným osobám a ani zásada předvídatelnosti; v daném řízení bylo postupováno dle soudu v souladu se zákonem a uvedená žalobní námitka je tak **nedůvodná**.

[36] K dalším námitkám soud uvádí, že odkaz žalobce na ustanovení § 79 odst. 3 písm. j) stavebního zákona je v dané věci, krom výše uvedeného, irelevantní i z toho důvodu, že předmětné ustanovení bylo zrušeno k 31. 12. 2012 a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 24. 7. 2013. Dále soud nevidí důvodu provádět jako důkaz dokumentaci k dělení pozemku č. p. 2749 v k. ú. Chylice, jelikož není patrné, k čemu by tento důkaz sloužil, a co jím chce žalobce prokázat. Ze stejného důvodu pak soud považuje za nadbytečné provádět jako důkaz přehled správních řízení se společností DOBET a.s. či stanovovat předběžnou otázku v legálnosti „Ochranného pásma II. stupně pro vodní zdroj Ostrožská Nová Ves, lokalita 2“, když žalobce konkrétně neuvedl, v čem tato předběžná otázka (či správní řízení se společností DOBET a.s.) mají souviset s probíhajícím soudním řízením a se zákonností napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Také smysl odkazu žalobce na územní plán obce, kde je předmětný pozemek uveden jako vodní plocha, není soudu zřejmý. Na tomto místě soud jen pro úplnost dodává, že o to víc pak nelze na předmětném pozemku umisťovat a realizovat stavby, protože tyto by nebyly v souladu s územně plánovací dokumentací, jak to požaduje stavební zákon [srov. ustanovení § 90 písm. a) a § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona]. Také všechna další tvrzení a návrhy žalobce uvedená v jeho vyjádření ze dne 25. 1. 2016 (viz bod [9] tohoto rozsudku) nesouvisejí s předmětem tohoto soudního řízení,

resp. není soudu zřejmé, co jimi žalobce chce prokázat. I tyto žalobní námítky tedy soud musel shledat jako **nedůvodné**.

V. Shrnutí a náklady řízení

[37] S ohledem na vše výše uvedené, tedy při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, zdejší soud zjistil, že v dané věci došlo k vydání rozhodnutí, které trpí vadou řízení proto, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech, resp. vyžaduje zásadní doplnění. Soud tedy zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém budou správní orgány vázány právními názory zdejšího soudu dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. (zejména dle bodů [32] až [34] tohoto rozhodnutí).

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byli úspěšní žalobci zastoupeni advokátem, tak jim přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání (§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), a to za 2 x 4 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení, žaloba, replika a vyjádření), snížené o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu – v dané věci 2 žalobci) a 8 x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 22.240 Kč (zástupkyně žalobců neprokázala, že je plátkyní DPH a tato skutečnost není ani zřejmá z veřejných rejstříků) a dále pak zaplacené soudní poplatky ve výši 2 x 3.000 Kč. Vše tedy v souhrnu vyčíslené na částku 28.240 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobcům v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. ledna 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu